Ὁ Κέντρος ἐλαβώθηκε 'στὸ πόδι καὶ 'στὸ χέρι·
'Ψηλὴ φωνὴν ἐφώναξεν ὅσον κι' ἂν ἐδυνότουν·
—«Τουφέκι μου 'περήφανο, πιστόλα μου ἀσημένια
Καὶ σὺ σπαθί μου δαμασκὶ σὲ τὶ χέρια θὰ πέσης»!

29.

Ο ΝΤΕΛΗ ΙΣΚΟΣ

Λαλοῦν οἱ κοῦκοι 'στὰ βουνὰ, κ' ἡ πέρδικαις 'στὰ δάση,
Τί νὰ λαλήσουν, τί νὰ 'ποῦν, καὶ τί νὰ 'μολογήσουν;
Ὁ Ντελῆ Ἴσκος 'στὰ βουνὰ, 'ψηλὰ 'στὰ κορφοβούνια.
Τὰ παλλικάρια 'μάζωνεν, ὅλ' ἀρβανιτοπαίδια.
Μὲ τὰ σπαθιὰ τὰ δαμασκιὰ, τουφέκια καρυοφύλλια.
—«Παιδιὰ, ποιὸς θέλει λεβεντιὰ, ποιὸς θὲ νὰ καζαντίση;
Κρασὶ μὴν παραπίνετε, σὲ χήραις νὰ μὴν πᾶτε·
Βάλτε τζελίκι 'στὴν καρδιὰ, καὶ σίδερα 'στὰ πόδια,
Τριῶν 'μερῶν περπατησιὰ, μιὰ νύχτα νὰ τὸ πᾶρτε,
Νὰ πᾶμε νὰ πατήσωμε τοῦ Νικολοῦ τὰ σπήτια».
—«Γειάσου χαράσου Νικολό! — «καλῶς τὸν Ντελῆ Ἴσκο»!
—«Κονάκι θέλουν τὰ παιδιὰ, κρασὶ τὰ παλλικάρια,
Κι' ἀτόσμου θέλω πέντ' ἀρνιὰ, καὶ δύὸ παχυὰ κριάρια,
Θέλω τὴν κόρη τοῦ Παπᾶ κρασὶ νὰ μᾶς κεράση».
—«Κορίτζι μὴν ἀκαρτερεῖς, κορίτζι μὴν ἐλπίζης·
Ἡ κόρη τοῦ Παπᾶ 'φυγε, πῆγε 'στὸ μοναστῆρι,
'Πῆγε νὰ γένη καλογριὰ, ν' ἁγιάση τὴ ψυχή της.